

Literární překlad – 1. úkol str.9, Tereza Kubíčková

Zadával se na postavu asi třicetileté maminky. Byla pohodleně oblečena, měla volný drdol, džíny ohrnuté do půlky lýtek, sandály ve stylu etno. Linie ramen lehce klesala, jemnost postavy už poznamenal věk. Boky a zadek měla po porodu už širší, ale prsa zůstala bujná a ještě neklesla, nohy a kotníky jemné. Navzdory prvním projevům věku však její obličej vypadal stejně krásně, jako v jeho vzpomínkách na začátek června, kdy ji poprvé uviděl za kasou v Super U v Bourgvillu.

Literární překlad – 2. úkol str. 15.-17, Tereza Kubíčková

Díky roku 1966, který společně strávili na základní chlapecké škole ve Vatenville, si starosta k Johnovi dovolil tak důvěrný tón. Dočasné a nikdy ne opravdové přátelství se rodilo a zase mizelo v rytmu letních prázdnin, které Johnovi rodiče, až do roku 1968, kdy se vrátili do Paříže, pravidelně přijížděli trávit na venkov.

Starosta se trochu předváděl a pohodil bradou k zcvrklému plátěnému pytli, který ležel u Johnových nohou. „Řeknu ti, žádná sláva ten tvůj úlovek! Viděls, co všechno jsem nasbíral já?“ a svůj pytel, naplněný do třech čtvrtin, držel v ruce jako trofej.

Po *starý-dobry-John* a *žádná-sláva-úlovek* se John ptal sám sebe, s jakým bezostyšným výrazem Agostini ještě vyrukuje.

„Ale“, podotknul ironicky, „to víš, my staří levičáci s dlouhými vlasy umíme měnit svět jen kouřením trávy a užíváním si pohody. Ale takových, kteří přiloží ruku k dílu spolu s ostatními, už se moc nenajde.“

Dobře věděl, že agresivita pramení ze závidivosti vůči Agostinimu. Nechtěl si přiznat, že on, takový distancovaný intelektuál, se podřizuje moci, kterou oficiálně představuje někdo tak hrubě okázalý. Aby odlehčil tu zatrpklou, vyslal lehký úsměv směrem ke své ženě a spolupracovníkům, jakoby říkal „On dobře ví, že jen tak blbnu.“

„Starý levičák, starý levičák...“, opáčil Agostini, kterého to nevyvedlo z míry. „Starý levičák, který si díky dědictví po otci může dovolit předčasný důchod v pohodlíčku u moře...“ A ušklíbl se, zatímco John v obličejí zrudnul jako rak.

„OK, vyhrál jsi“.

John zaskočený Agostiniho trefnou odvetou usoudil, že se nebude ponížovat, aby podal ctihodný výkon. Přemýšlel, jak k této perfektně mířené poznámce přispěl začátek Sarkozyho první etapy mezi květnem a říjnem 2007. Doba, kdy se ve slavné Francii smí jednoduše přiznat, že je někdo pravičák.

Ale protože se zdálo, že ve falešném přátelství je jakýkoliv úder povolen, změnil názor a rozhodnul se vypálit: „Ty sluneční brýle a tričko LAPD (Los Angeles Police Department) máš, abys vypadal jako velký šéf?“. „Ale ne“ zaradoval se Agostini a pokračoval hlasitěji: „To by přece byl NYPD (New York Police Department)! Je potřeba trochu vyčnívat!“.

Po obličejí se mu rozhostil spokojený výraz, který prozrazoval, že takovu všetečnou poznámku od začátku očekává a odpověď na ni má dokonale připravenou. Nechal svou odpověď chvíli působit a pak se s hranou péčí znovu chopil slova: „A jak to jde? Zůstalo ti ještě hodně obrazů od tvého otce nebo už jsou všechny prodané?“

Johl si lehce povzdychl. Je to strašné, jak může moc člověka připravit o veškerý takt a trpělivost k ostatním. Mezi řádky svého arogantního vystupování Agostini přiznal právě důvody toho, proč přišel Johna pozdravit.

Místy dobré, ale celkově hodně chyb
Opravujte také překlepy, které Vám vyznačuje český korektor

E